

РЕШЕНИЕ

№ 130

гр. Добрич, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, XXI СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мирослава Неделчева

при участието на секретаря Теодора С. Димова
като разгледа докладваното от Мирослава Неделчева Гражданско дело № 20223230101183 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на „**ПРИМЕКС**“ ЕООД, ЕИК 127033207, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от управителя Г.П., чрез пълномощника адв. Г. Б. от ШАК срещу **Д. Ц. И.**, ЕГН *****, ***. Исковете са с правно основание **чл.220, ал.1 от КТ** и чл.86 от ЗЗД, а именно: съдът да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от **1244.82 лв.**, представляващи обезщетение за неспазен срок на предизвестие при прекратяване на трудов договор №1631/02.03.2021г., сключен между страните, считано от 19.07.2021г., в размер на брутно трудово възнаграждение за два месеца, ведно със законната лихва върху главницата от 1244.82 лв., считано от датата на подаване на исковата молба /21.04.2022г./ до окончателното и изплащане.

В ИМ ищецът сочи, че ответникът е бил работник при него на длъжност „***” с код НКПД 72311015 по силата на сключен трудов договор между страните №1631/02.03.2021г. на осн. чл.67, ал.1, т.1 от КТ във вр. чл.70, ал.1 от КТ, считано от 04.03.2021г., като е бил уговорен срок на изпитване в полза на работодателя от 6 месеца, при, при уговорено предизвестие при прекратяване – 60 дни по време на срока на изпитване и 60 дни след изтичане на срока на изпитване.

Ответникът е полагал труд в „Примекс“ ЕООД, гр.Добрич и е бил с месечно трудово възнаграждение в размер на 1030.00 лв. с допълнително възнаграждение за професионален опит в размер на 0.6% за всяка прослужена

година върху основното възнаграждение.

С молба от 16.07.2021г. Д. И. е уведомил ищеца, че считано от 19.07.2021г. желае да му се прекрати на осн. чл.326, ал.1 от КТ трудовото правоотношение, като работникът не изработил срока на 60 дневното предизвестие и преди изтичане на срока на изпитване. В молбата си ответникът е заявил, че е съгласен работодателят да му удържи от отработеното му възнаграждение, дължимото обезщетение за неспазено предизвестие на осн. чл.220, ал.1 от КТ, както и всяко друго дължащо му се обезщетение.

Със заповед №1349 от 16.07.2021г. ищецът прекратил трудовия договор на ответника на осн. чл.326, ал.1 от КТ, считано от 19.07.2021г. като заповедта била връчена на работника на 16.07.2021г. В заповедта е посочено, че работникът Д. И. дължи на ищеца обезщетение за неспазено предизвестие по чл.220, ал.1 от КТ за 60 дни в размер на 2060 лв., бруто.

Предвид изричното съгласие на работника му е удържана сума от дължимото му възнаграждение и от обезщетението за неизползван отпуск в общ размер на 815.18 лв. за обезщетение по чл.220, ал.1 от КТ.

С оглед гореизложеното, ищецът моли съдът да осъди ответника да му заплати сумата от 1244.82 лв., ведно със законната лихва върху нея, считано от 21.04.2021г. до окончателното и изплащане. Претендират се съдебните разноски.

Съдът е изпратил на ответника препис от исковата молба и от доказателствата към нея. Съобщението е било получено на 11.07.2022г от адв. Е. Т., назначена за особен представител на Д. И..

В законоустановения едномесечен срок от получаването на съобщението, ответникът е изпратил отговор на исковата молба, като счита исковата молба за нередовна, поради което противоречие между изложените обстоятелства и петитума, респективно, оспорва иска по размер и моли да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Ответникът счита, че уговореният срок на предизвестие от 60 дни е приложил след изтичане на срока на изпитване, т.е. след 04.09.2021г., а преди тази дата предизвестieto при молба на работника за прекратяване на договора следва да е 30 дни, а не 60 дни. В този аспект и иска е оспорен по размер.

В открито съдебно заседание, проведено на 19.01.2023г., ищецът не се представлява, упълномощеният от него адвокат е депозирал писмено становище, в което моли искът да бъде уважен, като основателен и доказан. Претендира съдебни разноски и прилага списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът, чрез назначения му особен представител, моли искът да бъде частично отхвърлен, като го оспорва по размер.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Предявеният иск е за заплащане на обезщетение за неотработено предизвестие по чл.220 от КТ.

Видно от трудов договор №1631/02.03.2021г. /на лист 4 от делото/, ответникът Д. Ц. И. е бил зает по трудово правоотношение с ищцовото дружество на основание чл.67, ал.1, т.1 от КТ във връзка с чл.70 от КТ със срок за изпитване на длъжността „***“ с код по НКПД 72311015 и с място на работа – „Примекс“ ЕООД, гр.Добрич, ***. Трудовият договор е започнал действието си от 04.03.2021г. и е бил уговорен шестмесечен срок за изпитване в полза на работодателя, считано от датата на сключването му.

На 16.07.2021г. /петък/ ответникът И. отправя до работодателя молба с вх. №214-1 /на лист 7 от делото/, с което го уведомява, че на основание чл.326, ал.1 от КТ желае прекратяване на трудовото си правоотношение, считано от 19.07.2021г. /понеделник/ Д. Ц. изрично е отразил в молбата, че поради неспазване на срока на предизвестieto, дава изричното си съгласие работодателят да му удържи суми от БТВ, както и от всяко дължащо му се обезщетение. Със Заповед №1349/16.07.2021г. на управителя на ищцовото дружество е прекратено трудовото правоотношение с ответника на основание чл.326, ал.1 от КТ, считано от 19.07.2021г.

Настоящият трудов договор, по който ответникът е бил зает при ищцовото дружество, е със смесен характер. Същият е сключен като договор за неопределено време, но със срок за изпитване от шест месеца в полза на работодателя /т.7.2 от договора/, т.е., има такъв характер за периода от датата на сключване на действие на договора от 04.03.2021 г. до 04.09.2021г., а след тази дата, ако не бъде прекратен в 6 мес. период на изпитване, вече представлява окончателен срочен трудов договор /т.7.4 от договора/. Договорът със срок за изпитване не е окончателен трудов договор, сключва се преди окончателния с предназначение страната, в чиято полза е уговорено изпитването, предварително да провери, дали замисленият от нея договор ще удовлетвори интересите, които инвестира в един окончателен договор.

При отправяне на предизвестieto от ответника И. на 16.07.2021г. /петък/, всъщност се цели от него прекратяване на договора за изпитване, който още не се е трансформирал в окончателен безсрочен такъв. Според разпоредбата на чл.326, ал.1 от КТ, срокът на предизвестieto може да бъде максимум тримесечен при безсрочен трудов договор, ако е уговорен изрично между страните по-дълъг от законоустановения по правило 30-дневен срок /чл.326, ал.1 изр.1 от КТ/, респ. при срочните договори задължително е тримесечен, но не повече от остатъка на срока на договора /чл.326, ал.1 изр.3 от КТ/. При смесения характер на процесния трудов договор изрично уговореният между страните двумесечен срок /60 дни/ на предизвестieto /т.7.4 и т.7.5 от договора/ е законообоснован.

В случая, ответникът Д. Ц. е предприел упражняване на правото си за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение с отправяне на предизвестие. По смисъла на чл.326, ал.1 от КТ то е субективно право, което

се упражнява само по преценка на работника/служителя, независимо от причината за прекратяване на трудовия договор на това основание. В този смисъл, е ирелевантно какви са мотивите на ответника да поиска преустановяване на трудовото правоотношение. Работникът/служителят не е длъжен да мотивира писменото си волеизявление, като е без значение, наличието или не на съгласие на работодателя за прекратяване на правоотношението. Трудовият договор се прекратява по силата на закона с изтичане на срока на предизвестieto /чл.335, ал.2, т.1 от КТ/. За страните по правоотношението съществува възможност трудовият договор да се прекрати и преди изтичане срока на предизвестieto, като се заплати на другата страна обезщетение за неспазения срок - чл.220, ал.1 и 2 от КТ. Касае се за заместване на първоначално дължимата престация-спазване на срока на предизвестieto чрез отработването му с друга престация-плащане на определена сума. За да произведе действие разпоредбата на чл.220 от КТ, т.е., договорът да се прекрати преди изтичане на срока на предизвестieto, дължимата сума за обезщетение по горната разпоредба следва да е била реално изплатена. Ако сумата не бъде платена, прекратяване на правоотношението преди изтичане на срока на предизвестieto не настъпва, но същото се прекратява по закон с изтичане срока на предизвестieto /в този смисъл е практиката на ВКС - Решение №34/24.03.2017 г. по гр. д. №2962/2016 г., IV г.о., ГК на ВКС, Решение №617/15.10.2010г. по гр. д. №1493/2009 г., III г.о., ГК на ВКС, Решение №260041 от 16.10.2020г. по в. гр. д. №394/2020г. по описа на Окръжен съд-Добрич/.

В случая, ответникът изрично е отправил волеизявление за неспазване срока на предизвестие, /респ. е заявил, че тъй-като няма да може да отработи срока на предизвестieto, то е съгласен да му се удържат суми от БТВ и от други обезщетения, които му се полагат/ при което, за да настъпи ефектът на прекратяване на трудовото му правоотношение на основание чл.326, ал.1 от КТ, считано от следващия работен ден - 19.07.2021 г. /понеделник/, е следвало веднага да изплати на работодателя обезщетение за неспазен срок на предизвестieto, като заместваща престация за неотработения срок на предизвестieto, следователно, към датата 19.07.2021г. сумата е следвало реално да е получена от работодателя. С позоваването на чл.220, ал.1 във връзка с чл.326, ал.1 от КТ, без да е заплатено дължимото обезщетение, не може да се постигне желаният ефект на прекратяването на основание чл.326, ал.1 от КТ. В този случай, ефектът на прекратяването на трудовото правоотношение не е настъпил с издаване на Заповед №1806003/05.06.2018 г. от работодателя, а е настъпил с изтичане на срока на предизвестieto, който е следвало да се отработи от ответника. Законът свързва момента на прекратяване на трудовото правоотношение чрез едностранно предизвестие от работника/служителя единствено с изтичане на срока на предизвестieto /чл.335, ал.2, т.1 от КТ/, поради което и фактът, дали в рамките на този срок работникът/служителят е работил или не, е ирелевантен за настъпване ефекта на прекратяването. Така трудовото правоотношение с ответника е прекратено

на основание чл.326, ал.1 от КТ, но не при неспазен срок на предизвестие, при което е дължимо от Д. И. обезщетението по чл.220, ал.1 от КТ, а при изтекъл срок на предизвестие, в която хипотеза претендираното от ищцовото дружество обезщетение не се дължи от ответника. Работодателят е разполагал при настоящата хипотеза с възможността да прекрати трудовото правоотношение преди изтичане срока на предизвестие, поради дисциплинарно нарушение от страна на Д. Ц. /неявяване на работа в течение на два последователни работни дни/, но не се е възползвал от тази възможност /в този смисъл е Тълкувателно решение №2 от 23.10.2012 год. по тълкувателно дело №2/2012 год. на ОСГК на ВКС/. При настъпило реално прекратяване на трудовото правоотношение, поради изтичане на срока на отправеното от И. предизвестие, последният не дължи на работодателя обезщетение по чл.220, ал.1 от КТ. Няма пречка, съдът в настоящото производство да се произнесе по законосъобразността на прекратяването на трудовото правоотношение, дори и да не е наведено такова възражение от страна на ответника, защото в случая става въпрос за точно прилагане на материалния закон и на императивните разпоредби, регламентиращи момента на прекратяване на трудовите договори на различни основания /чл.335, ал.2 от КТ/, при съобразяване законоустановените предпоставки за настъпване ефекта на прекратяването /в конкретната хипотеза императивния характер на нормата на чл.220, ал.1 от КТ в частта, че при упражняване на правото да не се спази срокът на предизвестие, безусловно се дължи заплащане на обезщетение за неспазения срок на предизвестие, за да настъпи ефектът на прекратяването/. В аспекта на гореизложеното, съдът е длъжен служебно да се произнесе по релевантните факти, щом се касае за точното прилагане на императивни материално-правни норми.

Предвид горното, предявеният иск се явява неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Ищецът няма право на разноски, с оглед изхода от спора и такива не следва да му се присъждат. Ответникът Д. И., поради отхвърляне на иска срещу него има право на такива разноски на основание чл.78, ал.3 от ГПК, но също не следва да му се присъждат, тъй като не е претендирал такива, а и е защитаван от назначен от съда особен представител на разноски на ищеца.

Мотивиран от горното съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ПРИМЕКС“ ЕООД, ЕИК 127033207, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от управителя Г.П. срещу Д. Ц. И., ЕГН *****, иск с правно основание **чл.220, ал.1 от КТ**, за осъждане на ответника Д. Ц. И. да заплати на ищеца „ПРИМЕКС“ ЕООД, ЕИК 127033207 сума в размер на **1244.82 лв.** (хиляда двеста четиридесет и четири лева и осемдесет и две стотинки/, представляваща

обезщетение за неспазен срок на предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение между страните на основание чл.326, ал.1 от КТ със Заповед №1349/16.07.2021г. на управителя на ищцовото дружество, ведно със законната лихва върху горната сума, считано от датата на предявяване на иска, до окончателното ѝ изплащане.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от получаване на съобщаването за изготвянето му, пред Окръжен съд Добрич.

Съдия при Районен съд – Добрич: _____